

Neuvostovalan tärkeimmät tehtävät

Venäjän Neuvostojen Tasavallan kansainvälisen asema ja sosialistisen vallankumouksen perustehtävät.

Kirjoittanut N. Lenin.
(Raivaajan suomennos)

(True translation filed with the Postmaster at Astoria, Ore., Aug. 31, 1918, as required by section 19 of the Act of Oct. 03, 1917.)

(Jatkoa)

(True translation filed with the Postmaster at Astoria, Ore., Aug. 31, 1918, as required by section 19 of the Act of Oct. 03, 1917.)

Suurten hyppävien aikakautena, jolloin vanhan järjestelmän sirpaleet joskus kasaantuvat paljoo nopeammin kuin uuden järjestelmän siemenet (Mita ei aina heti voi havaita) alkavat itää, tarvitaan kykyä havaita, mikä on kaikista tärkeintä kehityksessä. On historiallisia aikakausia, jolloin vallankumouksen menestykselle on paljoo tärkeämpää sitä, että kasataan niin paljon sirpaleita kuin mahdollista — se on, tuotetaan niin monta vanhaa laistoa kuin mahdollista. Mutta on sellaisiakin ajanjaksoja, jolloin tarpeeksi on räjäytetty ilmaan ja tulee vähentämättömiksi käydä "innoitamattomiksi" (pikkuporvarillisesta vallankumouksesta "mieltäkiinnittämättömään") -työhön puhdistaa maaperä näistä sirpaleista. Ja on ajanjaksoja, jolloin on mitään tärkeintä huolellisesti vaalia uusien taimien kasvua sirpaleitten alta, edistää niiden nousua maasta, joka on vielä täynnä roskaa.

Ei se riitä, että on vallankumouksellinen ja sosialismin kannattaja, tai yleensä kommunisti. Täytyy kyetä huomaamaan jokaisena hetkenä kehityksensä se rengas, johon heti täytyy käydä käsiksi täydellä voimalla, pitäkseen koko ketjuja ehjinä ja taata pääsy seuraavaan renkaaseen, katsoa renkaitten iäristyvistä, niiden muotoa, niiden toisiinsa liittymistä, niiden eroavaisuutta toinen toistaan taaputtujen historiallisista keijissa, mikä työ ei olekaan niin helppoa ja selvää, kuin sepän tekemässä tavallisissa keijissa.

Taistelu neuvostojärjestöjen mahdollista byrokraattista toimimista vastaan on helppoa sen johdosta, kun neuvostot ovat luon sanaan kiinnitetty "kansaan", s. o. riistettyihin raatajiin. Porvarillisia parlamentteja kaikkien kansanvaltaisissaan kapitalistisissa tasavalloissa eivät köyhät koskaan pidä "heidän" laitoisinaan. Mutta neuvostot ovat työläisten ja talonpoikien joukkoja varten, "heidän omiaan", eikä mitään heistä erillään olevia laitoisuuksia. Nykyaikaiset "socialidemokratit", kuten Scheidemannilaiset tai meitä lähinnä olevat marxilaiset, ovat yhtä suuressa määrässä vaatustamassa neuvostoja, ovat yhtä suuresti kiinnittyneet porvariston parlamenttiin tai perustuslakikongressiin kuin Turgenjeff oli kuusikymmentä vuotta sitten mieltynyt nykyäiseen monarkistiseen ja aristokratiseen perustuslakiin ja vastusti Dövrulukoiffin ja Chernyshevskyn talonpoikaikansanvaltaa.

Neuvostojen kiinteitä raatajia "kansaan" luo erikoisia tuotoja ja takaisinmaksunalle ja muita menettelytapoja, joiden kautta joukot voivat asemaa kontrolloidaksen ja joita menettelytapoja nyt täytyy kehittää erikoisella huolellisuudella. Esimerkiksi mitä täydellisintä kannatusta ansaitsee se tapa, että yleisen opetuksen komiteat kokoontuvat aika-ajoin neuvotteluihin neuvostojen ja työläisten ja heidän edustajien kanssa keskustelemaan ja kontrolloimaan jonkun erikoisen seudun neuvostovirkailijoiden toimintaa. Mikään ei olisi niin typerää kuin tehdä neuvostoista jotakin jo varmaa ja kaikkeen riittävää leijasta. Mitä enemmän me nyt joudumme agitatorimaan yksilöiden säälimättömyyksiä ja kiinteistä vallasta ja diktatuurista työn määrättyä prosessia varten määrättyä ajan aikana pelkkää toimintapane-ohjelmää varten, sitä monipuolisempia pitää olla joukkojen kontrollin muodot ja keinot, jotta voitaisiin ehkäistä kaikki mahdolliset neuvostovalan vääriinäkätykset, jotta voitaisiin jatkuvasti ja väsymättömästi poistaa byrokraattismin rikkaruohot.

Johtopäätelmiä.

Erittäin vakava, vaikea ja vaarallinen on kansainvälinen tilanne; on välttämätöntä olla varovainen ja peräntyy; odotuksen aikakausi lämpen uusin vallankumouksurkauksiin — näiden, jotka valmistuvat tuskastuttavan hitaasti. Omassa maassamme hitaan rakentavan työn ja säälimättömän ankaruuden ajanjak-

so; pitkäaikainen köyhälistön kurin taistelu pikkuporvariston uhkaavaa alkeellista epäjärjestyksellisyttä ja anarkiaa vastaan. Sellaiset, lyhyesti sanottuna, ovat pääpiirteet siitä sosialistisen vallankumouksen asteesta, jonka läpi me nyt olemme kulkenussa. Sellainen on se rengas tapausten historiallisessa ketjussa, johon meidän nyt täytyy käydä käsiksi koko voimallamme, suorituksellemme siitä kunnialla ennen kuin siirrymme seuraavaan renkaaseen — mikä vetää meitä puoleensa erikoisella loistolla, kansainvälisen köyhälistön vallankumouksen voittojen loistolla.

Koettakaa verata "vallankumouksellisten" tavallista, vleistä aatetta nykyisen tilanteen oimittuiksi määräämään taisteluun: olkaa varovaisia, peräntyy, odottakaa, rakentakaa hitaasti, olkaa säälimättömiä ankaria, harjoittakaa ankaraa itseuria, hyökää epäjärjestyksen kimppuun. On hämmentävää, että jotkut "vallankumoukselliset", kuullessaan tämän, tulevat täyteen pyhästä yhä ja alkavat "hyökätä" meidän kimppuunne siitä, että olemme muka unohtaneet lokkujen vallankumouksen traditsioonit, syyttävät kompromissiraamisesta porvarillisista spesialistein kanssa, kompromissiraamisesta porvariston kanssa, pikkuporvarillisista pyrkimyksistä, reformisuudesta, v. m., v. m.

Koko vika näissä voivotteluvallankumouksellisissa on siinä, että nekaan heistä, joiden väkuttimena on maailman parhaat väkutteet ja jotka ovat ehdottomasti uskollisia sosialismille, eivät kykene käsittelemään sitä erikoista ja "erikoisen epämiellyttävää" tilannetta, jonka lävitse ehdottomasti täytyy takapajulla olevan maan käyvä, maan joka kärsii taantumuksesta ja onnettomasta sodasta ja joka aloitti sosialistisen vallankumouksen paljoo aikaisemmin kuin edistyneet maat. Heiltä puuttuu päätäväisyyttä väkään muunosaan väkään hetkinä. On luonnollista, että tämänlaista "virallista" vasta-otusta puoleuttamme kohtaan tulee sosialivallankumouksellisten vasemmiston tahto. Luonnollisestikin he ovat, ja aina tulevat olemaan jonkkoja luokkajoukkoja yksilöllisiä erikoistyyppiä. Mutta yhteiskunnalliset tyypit jäävät olemaan. Maassa, jossa pikkuporvarillinen väestö on paljoo valtavampi verrattuna puhtaaseen proletariaatin väestöön, eittämättömästi tulevat näkymiin proletariaatin ja pikkuporvarillisen vallankumouksellisuuden eroavaisuudet, ja aika-ajoin tavan terävinä. Pikkuporvarillinen emppi ja on epäoimettomien jokaisessa tapauksen käänteessä, lähtien ankarasti vallankumouksellisesta asemasta vuoden 1917 maaliskuussa, välistelemään "kokoomusta" tonkokuussa, vihää bolshevikkeä (tai valitsee heidän "seikkailu-muunnuttua" heinäkuussa, varovaisesti vetäntyäkseen heistä pois lokakuun lopulla, kannattakseen heitä jälleen joulukuussa ja viimeksi vuoden 1918 maalissa ja huhtikuussa; sellaiset tyypit tavallisesti nostavat nokkan pylvään pilkallisesti ja sanoivat: "minä en kannata niitä, jotka laulavat työhe, käytännöllisyydelle ja asteettaisuudelle."

Tällaisten tyyppien yhteiskunnallista lähteenä on pikkunormittaja, joka on hulluuntonut sodan kauhuista, äkinäisestä perikadosta, suunnattomasta nälästä ja epäjärjestyksestä: joka hyppelee sinne tänne hysteerillisesti, etsien ulospääsyä, etsien pelastusta, empien antaako köyhälistöllä luottamuksensa ja kannattuksensa ja toiselta puolen voin epätoivoon. Meidän täytyy selvästi käsittää ja vakavasti muistaa, että sosialismia ei voida rakentaa sellaisella yhteiskunnallisella perustalla. Vain sellainen luokka, joka marsii tiellänsä empiä, joka ei masennu ja joutu epätoivoon vaikeissa ja vaarallisissa käänteissä, voi johtaa raatajia ja riistettyjä joukkoja. Me emme tarvitse hysteerisiä tunteenurkauksia. Me tarvitsemme proletariaatin raataisten pataljoonien säännöllistä marssia.

Maalis—huhtikuulla, 1918, Loppu.

PALJON LEHMIA asukasluokun verraten on Australiassa. Lasketaan siellä olevan nlla paljon lehmii, että niitä riittää kolme jokaisla asukasta, mies tä, naista ja lasta kohden. Mutta Argentiina on vielä sitäkin edellä. Tuossa suuressa eteläamerikkalaisessa tasavallassa tulisi viisi lehmää itsekullekin asukaalle. Niissä meissa ei siis vielä heit tulo kysymystä lampallien lypsämisestä eikä valaadin kesyttämisestä lypsykarjaksi.

Omaisuuksuhteet sosialistisen ajatuksen valossa

"Socialismi poistaa kaiken omaisuuden, se merkitsee tasa- jakua," huutavat vastustajamme. Tähän syytteen vastasivat Marx ja Engels jo niin aikasin kuin vuonna 1848 Kommunistsessa Manifestissa, kuten jokainen voi nähdä, lukemalla sanotun teoksen sivulta 45—50. (Murroksen käännös.—Suom.)

Mutta tähän syytökseen on vieläkin vastattava, sekä siksi että sitä edelleen toistavat henkilöt, jotka ovat liian laiskoja lukeakseen sosialistista kirjallisuutta kyllin huolellisesti tai ovat siksi epärehellisiä, etteivät myönnä oikeaksi saamaansa käsitystä, että myöskin siksi, että on olemassa jonkko työläisiäkin, jotka ovat epätietoisia siitä, mitä sosialismin vallitessa tulisi tapahtumaan ja ajattelevat että se mahdollisesti vaikuttaa heihin epäedullisesti.

Ensinnäkin on mainittava, että vastustajamme eivät koskaan tee mitään erotusta omaisuusmuotojen välillä. He ollevat että kaikenlaisen yksityisomaisuuden hankkiminen lopetettaisiin. Jotkunnukaisesti ajatteluna tarkoitaisi se sitä, että kuka hyvänsä voisi anastaa itselleen minkä hyvänsä toisen omistaman tavaran ilman mitään korvausta tai seremonioita. Nykyisin on työläisillä siksi vähän omaisuutta, että sellaisenkaan menettelyä ei pitäisi aiheuttaa heidän keskumdessaan suurtaakin pelkoa. Heidät on kapitalismin ryöstänyt melko puhtaaksi. Mutta siitä kukaan luulimatta ei sosialistisesta kirjallisuudesta saa mitään tukea sellaiselle olettamukselle, että kaikenlainen omaisuus poistettaisiin.

Socialistisen liikkeen tarkoitus.

Socialistisen liikkeen tarkoitus voidaan yleispiirteisään esittää seuraavalla tavalla: "Yhteiskuntajärjestelmän perustaminen, jonka pohjana on niiden yhteiskunnallisten tuotanto- ja jakovälineitten yhteisomistus ja kansanvaltainen hoito, joiden avulla tuotetaan hyödykkeitä koko yhteiskunnan tarpeitten tyydyttämiseksi." (Yhdysvaltain sosialistipuolueen periaateilustuksesta.)

Milloin hyvänsä proletariaatti on lähtenyt huokkajatoiseen valtiolliseen puolueeseen, ovat sen tarkoitusperät esitettyinä v. Pölevän kaltaisissa selvissä määritelmässä. Siinä sanotaan selvästi yhteiskunnan haltuun otettavien välineiden olevan "rikkaiden tuottamien ja jakovälineitten", eikä ole olemassa mitään oikeutta selittää sen mitään muuta tarkottavankaan! Ja samassa asiakirjassa määritellään näihin välineisiin kuuluyiksi "maa, teollisuuslaitokset, rautatiet j. n. c." Maa on luonnonrikkauden, kuten metallien, metsien, j. n. c. lähde Teollisuuslaitokset koneistoneen ovat laitoisia, joissa varsinista tuotantoa harjoitetaan, s. o. joissa raaka-aineet muutetaan valmiiksi tuotteiksi. Rautatiet ja varsihooneet ovat jakovälineitä, joiden kautta valmiit tuotteet kuletaan kuluttajien käytettäväksi.

Tuotanto- ja jakovälineet käsittävät siis lyhyesti sanoen kaikki luonnonrikkaudet ja ne mekaaniset välineet, joita käytetään raaka-aineitten muuttamiseksi käyttötarkpeksi ja niiden kulettamiseksi niiden yksitvisten tai yksilöryhmien käsiin, jotka niitä kulluttavat.

Näistä ainoastaan on kysymys.

Nämä ovat niitä tuotanto- ja jakovälineitä, joiden yhteiskunnallinen omistus ja kansanvaltainen hoito kuuluu sosialistisii suunnitelmiin. Tähän voidaan lisätä, että luonnonlitaahan on, että koska yhteiskunta omistaa luonnonrikkaudet ja tuotannonvälineet, niin se myöskin oimistaa tuotetut tuotteet siihen saakka kun ne ovat kulettut käyttäjien käsiin.

Mutta tässä me vedämme jyrkän rajaviivan. Niin pian kuin valmis tavara tulee kuluttajan käsiin, ei yhteiskunnalla enään ole sen kanssa mitään tekemistä, vaan jään se kulluttajan työllisen kontrollin alaiseksi. Tämä, kuten luonnonlita, ei ole sovellutettavissa sellaisiin käyttövälineisiin, joita ei kukaan yksitvoin voi yksinään käyttää kuten tiet esim. joita käytetään yhteisesti ja siis myöskin kuuluvat yhteisesti omistettaviksi. Raia yksilöllisen ja yhteiskunnallisen omistuksen välillä kulkee siis tuotantovälineitten ja käyttövälineitten välillä, kuten Kommunistsessa Manifestissa selvästi selitetään.

"Kommunismi ei keltään ihmiseltä riistä valtaa yhteiskunnallisten tuotteiden omistamiseen; se vain riistää häneltä valan anastaa toisten työtä sellaisen omistamisen avulla." Sosialistisen yhteiskuntajärjestönsä omaisuusperusteet ovat: yhteinen tuotanto ja yksilöllinen tuotteiden käyttö.

Väärinkäsitykset vääristelyjen seurauksia.

Miten voitakaan vastustajamme saada sellaisen käsityksen, että socialismi poistaa "kaiken omaisuuden"? Eivät he sellaista varmaankaan saa nykyajan sosialistiliikkeen julistuksista. Ensimmäisen kommunismin, totta kyllä, antoi mahdollisuuden sellaisen käsitteiden muodostumiselle, vaikka ei se missään tapauksessa saakaan oikeuttaa nykyajan sosialistisen liikkeen tarkotukseen vääristelyä. Euroopassa oli keskiajalla kommunistisia yhdistyksiä, joissa kulustarpeitten yhteisomistus oli tärkeänä tekijänä ja muodosti perusteen koko järjestön olemasololle. Teokseensa "Uskonpuhdistusajan kommunismi Keski-Euroopassa" vertaa Karl Kautsky näitä yhdistyksiä nykyajan sosialismin seuraavalla tavalla:

"Uudenajan socialismi perkiä asettamaan tuotantovälineitten kansallistuttamisen yhteiskunnan perusteeksi, eroten se siten paljon keskiajan ja uskonpuhdistusajan kommunismista. Mikäli jälkimmäinen ei tyvynyt yksikeräisesti vain kieltämään yksityisomistusta, tahtoi kirjoittaa lupunsa vaatimukseen kerjäläispuussin ja vleisen köyhyyden ta arvoisuudesta, sekä mikäli se pyrki laatimaan yhteiskuntaohjelmaa ja perustamaan yhteiskuntajärjestöä se perusti ne kulluttajien eikä tuottajien kommunismille, yhteiselle talouslämmälle mutta ei yhteiselle työlle."

Historian materialistien käsitys selventää väärinkäsitykset.

Syvtälle eroavaisuudelle tulevat selviksi heti, kun tarkastamme silloista yhteiskuntaloutta. Tuotanto oli silloin pääasiassa yksityisten tuotantoa. Sitä lausuu Kautsky: "Keskiajalla vallitsi pientuotanto. Työnjako (lukuunottamatta miehen ja vaimon välistä) oli tuskin kehittynyt vielä niinkään saakka, ollen yleisesti vielä aivan kapaloissaan. Suurin osa asukkaista kuului talonpoikaivaestoon, joka tuotti melkein kaikissa tapauksissa kaikki elintarpeensa itse. Sellaisella alkuaperäisellä asella "vaatii yhteiskunnallinen elämä tuotantovälineiden yksityistä eikä yhteistä omistusta."

Tämän perusteella huomaamme, miten silloinen tuotantovälineitten yksilöllinen käyttö edellytti johdonmukaisesti myöskin niiden yksilöllistä omistusta. Mutta sen ajan jälkeen on tuotantotavoissa tapahtunut täydellinen kumous. Nykyisin ei käsitvöläinen enään vaivaa nähdän valmiita huonekaluja tai muita esineitä yksinkertaisiin käsityökalujen avulla.

Ensin tuli käytäntöön tehdasteollisuusjärjestelmä yksinkertaisena työnjakotapoinen; se on, työläiset käyttivät edelleen samoja yksinkertaisia työkalujaan, mutta heidän keskuudessaan vallitsi työnjako, jonka mukaan kulluttajien heistä teki vain samantilaista työtä, mahdollisesti vain samaa työväkäsittelyä. Myöhemmin kehittyi sitten tehdasjärjestelmä, joka valtasi työkalun työläisen käsiin, asetti sen teräsuunnitelmiin ja sovellutti luonnonvoimant käyttämiseen. Kone muodostaa nykyaikaisen tuotantotekniikan perusteen.

Jättiläiskoneisto teollisuuden palveluksessa.

Eikä enään ole kysymyksessä vain yksinkertainen kone, vaan monimutkainen saman katoksen alle sijoitettu koneisto, jonka käyttäjänä on itseäänkin liikkeellöity mekaniisimi. Emmekä me voi pysähtyä vielä tähänkään. Koko tuotantolaitos, raakaaineitten hankkimista alkaen valmiiden tuotteiden jakoon saakka on samaa monimutkaista yhtenäisyyttä, jonka mikään osa ei ole täydellinen ilman muita osia.

Keskiajan kommunismin perusteena oli köyhyys.

Keskiajan kommunismin perustena oli kansan syvien riiven köyhyys; tuotanto oli alkuaperäisellä asteella, eikä ollut olemassa mitään muuta jotta yhteisesti olisi voinut omistaa, kuin tuotteet. Nykyisin on kaikki toisin. Nykyaikaisilla tuotannon-

välineillä voidaan tuottaa niin paljon, ettei kenenkään tarvitse nähdä tuotetta. Sitä syytä ei olekaan enään olemassa mitään syytä kulutusvälineitten yhteisomistukselle.

Mutta kapitalistit ovat kauhuissaan tästä suunnitellusta yksityisomistussuhteiden vaihdoksesta. Ja heillä on siihen syyntä. Sillä samalla kun työläiset, jotka eivät nykyisin enään omista tuotantovälineitään, tulevat sosialismin vallitessa saamaan ne haltuunsa, omistamaan ne ja hallitsemaan koko tuotantoa, tulevat kapitalistit menettämään näiden välineiden yksityisen tai luokkaomistusoikeutensa ja sen kautta myöskin sen voiman jolla he ovat työläisiä riistäneet. Kapitalistien käsissä oleva tuotantovälineiden yksityisomistus on merkitykseltään kaikissa muissa paitsi työläisten riistämistarkotuksessa. Riistämävallan poistaminen kapitalistien ja heidän omistusoikeutensa tuotantovälineisiin lakkauttaminen on aivan sama asia, edellyttäen ei voida toteuttaa jälkimmäistäkin toteuttamatta.

Kapitalistien omistuskäsitteet.

Kapitalistit tarkottavat "kaikella omaisuudella" omaa omaisuuttaan; he kutsuvat yksityisomaisuutensa yhteiskunnan haltuun ottamista "tasajakoiksi". Työläinen sitavastoin on omaisuutta vailla nykyisin, vaikka hänen työnsä on kaiken omaisuuden tuottanut. Kapitalistien omaisuus on mahdollista vain siksi että työläiset ovat omaisuudettomia. Huolimatta siitä käsitteitäkö työläiset sitä itse eivät, käsitteivät sen ne jotka tietävät kenellä omaisuutta on, kenellä sitä ei ole. Betlehem te-räsvyöhtä presidentin, Charles H. Schwabin kertovat sanomalehdet sanoneen:

"Aika on tuleva, jolloin työväenluokka, omaisuudettomat, on tämän maailman päämäärän ohjauksissa."

Marx ja Engels vastasivat tähän kapitalistien yksityisomaisuuden poistamiskysymykseen seuraavalla tavalla: "Meidän esityksemme yksityisomaisuuden poistamisesta herättää teissä kauhua, mutta nykyajan yhteiskunnassa on yksityisomaisuus jo poistettu vhdöksäitkymmenesosalta väestöstä: sen olemassaolo harvojen käsissä on seurauksena siitä, että sitä ei enään ole olemassa niillä vhdöksällä kymmenesosalla. Meitä syytetään siis siitä, että tarkotamme sellaisen omaisuusmuodon poistamista, jonka olemassaolon välttämättömänä ehdotama on, ettei yhteiskunnan asukkasten äärettömällä enemmistöllä ole mitään omaisuutta."

"Sanalla sanoen te syyttätte meitä siitä että tarkotamme teidän omaisuutteen poistamista. Aivan oikein, sitä juuri me tarkotamme." (Kommunistinen Manifesti, sivu 49.) — Western Clarionissa L. B.

Naisten ja lasten työ

Koneet, jotka tekevät työtä ihmisten asemasta näiden johdolla, olisivat voineet tulla tavaksi työajan lyhentämisen ja työvain aseman helpottamiseksi. Rikkaus, jota ne valmistavat, olisi voinut onnellistuttaa koko ihmiskuntaa, kuten rohkeat ajattelijat kaksi vuosituhatta takaperin olivat uneksineet. Mutta tulikin toista: Koneet muodostuivat mitä valtavimmiksi työväenluokan (proletariaatin) täydelliseen ikeeseen alistamisen välineiksi, ne ovat saaneet aikaan sen, että työväenluokka on joutunut mitä raskaimpaan riippuvaisuuteen kapitalistiluokasta. Sillä koneet olivat aivan pitään kapitalistien käsissä, joille työläisten täytyi, voidakseen elää, myöä työvoimansa. Kapitalisti ei käytä heitä enään käsityksissä, vaan työhön koneen ääressä, koska se tuottaa suurempaa voittoa. Työmies saa, vaikka hänen työnsä tulos on paljoo suurempi kuin ennen, kuitenkin ainoastaan palkkansa. Muodostuu kone suorastaan työväenluokan palkan pienentämisen ja aseman huonontamisvälineeksi.

Pakkotyö lasten leikkien tilalle.

Koneiden kapitalistien käyttämisen ensimmäinen vaatimus oli naisten ja lastentöitä! Koska kone tekee lihasvoiman tarpeettomaksi, muuttuu se samalla keinoksi käyttäjä työssä työläisiä, joilla ei ole lihasvoimaa tai joiden ruumiinkehitys ei ole vielä kypsä. "Työn ja työläisten valtaava korvauskeino muuttui täten heti keinoksi, jolla voititiin lisätä työläisten lukua saatamalla kaikki työläisperheen jäsenet sukupuoleen ja ikään katsomatta päämaan välittömän käskyttävään pakotetv anasti sekä lastenleikin että myöskin kodin piirissä, sen siveellisten rajojen sisällä, itse

perheen hyväksi tehtävän vapaan työn". (Marx.) Sen sijaan että ennen ainoastaan perheen isä teki työtä pääoman palveluksessa, on nyt koko perhe joutunut riistämisen esineeksi, jonka takia perheen pään palkka laskee. Riistämisen määrä on kohonnut, vaikkapa perheen kokonaispalkka olisi noussutkin suuremmaksi kuin perheen pään palkka oli ennen, koska yhden työpäivän tilalle on tullut nyt niin monta työpäivää kuin perheessä on jäseniä.

"Työläisen vuode ei joudu jäähtymään"

Tämän tosiasian seuraukset ovat hirvittävät: "Työmies möi ennen oman työvoimansa, jonka käyttämisestä hän muodollisesti vapautuu henkilönä itse päätti. Nyt myö hän vaimonsa ja lapsensa. Hänestä tulee orjakauppias". (Marx.) Seurauksena oli hirvittävä kurjistuminen ja kansanvoiman tuhoaminen. Lapset ovat siveellisesti, henkisesti ja ruumiillisesti rappeutuneet. Suurissa joukoissa virtasivat he, usein jo kuudennesta ikävuodestaan alkaen tehtaisiin, usein otivat kapitalistit heitä laumottamiin. Kauniit ja romantiset laaksot, joissa ennen höyrykoneen yleistä käyttäntöön tulemistä tehtaivat vesivoiman käyttämisen takia olivat muuttuivat nyt kidutuksen ja ussen myöskin murhan kamaloiksi erämaiksi. Pääoma tosin, joka imi lasten verta, paisui suunnattomasti. Lapsia pidettiin yöt ja päivät työssä. Päivävuoro meni vuoteisiin, jotka yövuoro oli juuri jättänyt. Monissa tehdaspiireissä tuli kansan keskuudessa sananparreiksi, ettei työläisen vuode joudu kylmenemään. Koska uusiaikainen kapitalismi pääsi täyteen kehityksensä ensin Englannissa ja koska siellä parhaiten voititiin tutkia sen aiheuttamia ilmiöitä, asetti parlamentti siellä 19 vuosisadan ensimmäisinä vuosikymmeninä tuon tuostakin komiteoita näitä oloja tutkimaan ja nämä komiteat kokosivat kauhua herättävää aineistoa. Muuan työläinen kertoi, että lasten ravintona tehtaissa oli sikojen ruoka, sillä erotuksella vain, että lapset saivat vähemmän, niin että nämä ravastivat siolta ruokaa näiden kaukaloista, kunnes nämä röhkinällä huomauttavat "rikkoksesta" pomolle, joka ruoska kourassa ajoi lapset tiheensä...

Lasten henkinen taso sääliittävän alhainen.

Luonnollisesti oli lasten tällaisen raskaan työn ohella nauttiman koulunopetuksen arvo aivan mitätön. Muuan kaksiotista vuotias poika vastasi tutkimuskomitean edessä: "Meillä on kuningas, sanotaan, että hän on kuningatar, häntä kutsutaan prinsessa Aleksandraksi. Sanotaan, että hän on nautin kuningattaren pojan. Prinsessa on mies". Muuan toinen saman ikäinen sanoi: "Minä en suu Englannissa; mutta minä luulen, että sellainen maa on juusakin". Eräs seitsemäntoista vuotias nuorukainen kertoi: "Perkele on hyvä henkilö; minä en tiedä, missä hän asuu". Kysymykseen, kuka Kristus oli, sai joskus vastauksen: "Hän oli Lontoon kuningas aika, aika, aika".

Yhtä kamalia olivat lastentyön seuraukset muuallakin. Esim. Ala-Itävallassa täytyi lasten virallisten kertomusten mukaan viisivuosisadan neljäkymmenluvulla tehdä työtä 12, "korkeintaan" 13 tuntia päivässä; viikkopalkka vaihteli 20 kreutzerin ja 3 guldenin (40 pennin ja 6 markkan) välillä. Taudit ja kuolema korjasivat lasten keskuudessa runsasta satoa, mutta riistäjien palkkakirjoittajat kertoivat kuitenkin, ettei tähän ollut synnä pittää ja raskas työ, vaan ne vallattomuudet, joita lapset tekivät vapaina aikoinaan! Eipä hävetty esittä kapitalisteja, jotka kokosivat rikkauksia tällä hävettömällä lasten riistämällä, köyhiin armollisiksi auttajoiiksi.

Lapsia rääkättiin "säälistä".

"Viime aikoina" — sanotaan eräässä v. 1843 Wienissä ilmestyneessä kirjassa — "ei enään ole otettu työhön kahtatoista vuotta nuorempia lapsia, ja jos tällaisia poikkeustapauksissa joskus sattuu, niin tehdään se säälistä aivan hoivattomia lapsia kohtaan, jotka kerjäävät työtä". Suojeluskajia, jotka olisivat rajoittaneet näiden "sääliväisten" ihmisten toimintaa, ei silloin vielä ollut. Kaikki rajotti vain yhteen ainoaan määräkseen, joka oli syntynyt jo keisari Josef-in hallitusajana. Se määräsi, että lapset tehtaissa oli ainakin kerran viikossa pestävä ja kammatettava ja kahdesti vuodessa lääkkäillä tutkittettava. Ja se oli enemmän kuin puoli vuosisataa ainoa valtion viisus! Vasta vuonna 1842 ilmestyi uusi julistus, joka ensi osassaan kielsi käyttämästä alle kaksitoista vuotiaita lapsia tehdastyössä, mutta

salli sen toisessa osassaan yhdeksänstä ikävuodesta ylöspäin, jos lapset olivat käyttäneet kolme vuotta koulua; työaika oli määrätty kymmeneksi tunniksi päivässä. Kahtatoista vuotta vanhempien lasten työaika oli rajoitettu kahdeksitoista tunniksi päivässä. Eikä tästäkään "suojelustaista" kuitenkaan tullut mitään, tehtailijat panivat vastalauseita tällaista "teollisuuden vaikeuttamista" vastaan. Eikä mikään ihminen olekaan, kun muistaa, että valtio itse omilla lajoksissaan harjoitti yhtä hävitöntä lasten rääkkäystä.

Apu mahdoton kapitalismin vallitessa.

Kesti kauan, ennenkuin lain-saadantö yleishyväin ja valtion oimien etujen pakottamana vakavalla tavalla ryhtyi lopettamaan tätä tuhoisaa lastenriistoa. Valtion pakotti tähän joko joku kulluttauti tai sotilashallinnon valtuukset, että työväestöön sotalpalvelukseen kelpaavuus on arveluttavasti vähenemässä. Näin on nykyään, kun työväenluokkakin on kohonnut väijäntavaksi mahdiksi, asetettu rajoja pääomaveronimijain lasten veren himolle. Sitä innokkaammin syöksyy se nyt tosin nuorukaisen kimppuun. Saksan valtakunnassa oli v. 1907 suoritettu ammattilaskennan mukaan 16 vuotta nuorempia miehiä ja naisiaölisiä kakkiajan 753,598.

Yhtä vahingollisista kuin lastentyön, täytyy naisten työnkin vaikuttaa. Se on kapitalismin kehityksen mukana suunnattomasti lisääntynyt ja hävittänyt vanhat perheet. Sen mistä porvaristo syyttää socialidemokratiaa, sen on se itse tehnyt. Saksan valtakunnassa nousi ansiotoiminnassa olevien naisten luku 5,294,395:stä v. 1895 8,273,498:aan v. 1907. Se nousi siis enemmän kuin 50 prosentilla, kun taas ansiotoiminnassa olevien miesten luku kasvoi ainoastaan 20 prosentilla. Ja ansiotoiminnassa olevien naisten luku kasvaa nopeasti kaikkialla. Naistentyön vaikutukset ovat tuhoavat. Se ei vahingoita ainoastaan henkilökohtaisesti naisia, joita pakotetaan ylityöhön, riittämättömään ravintoon ja usein myös prosti-tutioniin, vaan myöskin tulevia sukupolvia. Kunsivouksikaudella v. 1876—1882, siis ennenkuin Itävallassa astui voimaan työväenluokkajulainsaadantö, kuo li jokaisesta 10,000:sta elävänä syntyneestä lapsesta ensimmäisellä ikävuoodelaan Böömässä Gablonz-in piirissä 3,104, Reichenbergissä 3805 ja Friedlandissa 4130, kun taas Norjassa, maassa jossa ei silloin vielä ollut suurteollisuutta, kuoli vuosien 1866 ja 1874 välisellä ajalla ensimmäisenä vuotenaan 10,000 elävänä syntyneestä ainoastaan 1063! Näin murhaa kapitalismi työläislapsia, viedessään inemittä äidit. Mutta pääomalle tuottaa suurta voittoa kaikki, mikä tuottaa työväenluokalle ruumiillisista ja siveellistä turmiota. Pannessaan naiset ja lapset työhön koneiden ääreen, säästää se työpalkkoja ja murtaa työväenluokan vastarinnan, sen armeija kun lisääntyy taistelukyvyttömällä joukolla.

Tämä on ensimmäinen, mutta ei suinkaan ainoa koneiden käytäntöön ottamisen seuraus. — Vap.

Tehkää ostoksenne niistä liikkeistä, jotka ilmoittavat tässä lehdessä

HALUTAA TIETOJA

Missä ovat polkari YRJÖ ja VAI-NÖ? Kirjotakaa osoitelalle: The Louvre, Cor. Seventh & Astor St., Astoria, Oregon. VILI TÖNKYRÄ. (6)

Haluusin saada tietää missä ovat suvereni ANTTI ja HILDA GUSTAFSON. Jos eivät itse tätä huomaa, niin olisi hyvä, kun joku toinen tämän heille ilmoittaisi. (31)

Mr. Matt Hemmilla, Taylor, Wash.

ENSILUOKAN KAUPPATAVARA

vleinen hinta ja hyvä palvelu, on meidän motto Tulkaa katsomaan, hromaatte sen todeksi Union Pacific Coal Co.

HANNA WYO

Hyvä Leipä

Ainoa paikka Wilkesonissa mistä rotte saada maallinen kulluisa KULTA MEDALLI JAUHOJA ja KRUNE LEIMA JAUHOJA M. J. B. KAHVIT on parhaista kahvii maailmassa jotka voi tyydyttää jokatata kahvin käyttäjää. JOHN E. AHO. WASH WILKESON, WASH